

Títol : Inexistència

Autora : Marina Hoyos Marín

Estic esgotada de portar-te amunt i avall. Per què jo? Jo volia ser periodista, mare, però em vas dir que amb mecanografia ja n'hi havia prou per a una noia com jo que havia d'ajudar a casa. A S D F espai J K L Ñ. I, és clar, què n'havia de fer jo? Obeir. I sí, de treball no em va faltar fins que em vaig casar i vaig tenir tres fills. Per què jo? Jo volia guimbar de núvol en núvol i traspasar l'estratosfera. Però una forta ventada va esmorteir la il·lusió que va quedar reduïda a la simplicitat del camí de casa a l'escola i de l'escola a casa. Estic abatuda, ja no tinc esma ni per enfadar-me. Sort de la F L U O X E T I N E espai 20 M G. Quan em vaig casar en prenia moltes. A casa, la meva presó, presó sense reixes, hi era sempre sola amb tres nens petits, moguts, bonics. Petons, menjars, bolquers. Per què jo? I després van venir els seus pares que també els vaig haver de cuidar jo, mare. Menjars, bolquers. Petons, no. Quina angoixa! El nen petit tenia el cor estrany, em deien a l'escola; la meva sogra el tenia delicat, deia el metge; i a mi, se'm va fer petit i insignificant, però això no ho deia ningú. I ara, mare, arraulida a la cadira de rodes tapada amb una manta gruixuda m'arrossegues de nou a l'abisme de la inexistència. Ja no trobo cap núvol on aferrar-me.